

Дело C-196/24 [Aucrinde]ⁱ

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

20 февруари 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

Tribunal judiciaire de Chambéry (Франция)

Дата на акта за преюдициално запитване:

16 януари 2024 г.

Ищец:

xx

Ответници:

ww

yy

zz

vv

TRIBUNAL JUDICIAIRE DE CHAMBÉRY (Първоинстанционен съд
Шамбери, Франция)
гражданско отделение

МЕЖДУНАРОДНА СЪДЕБНА ПОРЪЧКА

[...]

ОПРЕДЕЛЕНИЕ [...]

[...]

Като взе предвид висящото производство пред Tribunale civile di Genova

ⁱ Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

(Първоинстанционен съд Генуа, Италия),

МЕЖДУ:

ИЩЕЦ:

xx

[...]:

И:

ОТВЕТНИЦИ:

ww

[...]

yy

[...]

zz

[...]:

vv

[...]

ПРОКУРАТУРА, представлявана от Procuratore generale della Repubblica presso il tribunale di Genova (прокурор на Републиката към Първоинстанционния съд Генуа) [...]

ИЗЛОЖЕНИЕ НА СПОРА

- 1 XX, роден в [...], с постоянен адрес в [...], предявява пред Tribunale civile di Genova (Първоинстанционен съд Генуа) иск последният да установи, че той е биологичен син на aa, починал на [...], да му разреши да използва бащиното фамилно име, да разпреди на компетентното лице по гражданското състояние да [впише съдебното решение, което ще бъде произнесено] след окончателното му влизане в сила [...], да [назначи] експертиза, която след ексхумация на тялото на презумптивния баща да [установи] биологичното родство на xx.
- 2 Съгласно ordinanza istruttoria (определение за събиране на доказателства) от 5 март 2022 г., giudice istruttore del tribunale civile di Genova (съдия-следовател от Първоинстанционен съд Генуа) назначава кръвна експертиза, която да определи дали ищецът притежава генетичните характеристики, съответстващи на генетичните характеристики на ответниците в производството, които са припознатите деца на aa.

- 3 Ответниците, родени в брака деца на аа, отказват да им бъде назначена кръвна експертиза и правят искане тя да бъде извършена върху тялото на аа в мястото, където почиват неговите тленни останки.
- 4 С *ordinanza istruttoria* (определение за събиране на доказателства) от 1[4] април 2022 г., *giudice istruttore del tribunale civile di Genova* (съдия-следовател от Първоинстанционен съд Генуа) назначава кръвна експертиза и назначава вещо лице за извършването на сравнение от генетично естество между ищеца хх и тялото на презумптивния баща аа след неговата ексхумация, спира действията по експертизата до [изпълнението] на международните съдебни [поръчки], които евентуално следва [да се изпратят] до френската съдебна власт за извършване на ексхумация на тялото по реда на френското законодателство.
- 5 На 18 ноември 2022 г., *Tribunale civile di Genova* (Първоинстанционен съд Генуа) изпраща на *Tribunal judiciaire de Chambéry* (Първоинстанционен съд Шамбери) молба за международна правна помощ по граждански дела, която се състои в искане за ексхумация на тялото на аа, роден в [...] на [...] и починал в [...] на [...], погребан във Франция.
- 6 Искането е предадено по реда на Регламент (ЕС) 2020/1783 на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2020 година относно сътрудничеството между съдилища на държавите членки при събирането на доказателства по граждански и търговски дела.
- 7 [...]

МОТИВИ НА АКТА

Предварителни бележки относно [възможността] за отправяне на преюдициално запитване

- 8 Член 267 ДФЕС гласи: „Съдът на Европейския съюз е компетентен да се произнася преюдициално относно:
[...].“
- 9 „[...] националните юрисдикции могат да сезират Съда само ако пред тях има висящ правен спор и ако следва да се произнесат в производство, чиято цел е да приключи с постановяване на решение с правораздавателен характер.

Въпреки че е вярно, че сътрудничеството между съдилищата на държавите членки в областта на събирането на доказателства не води по необходимост до произнасяне на решение с правораздавателен характер, разпитът на свидетел от съответния съд, който се разглежда в настоящото производство, е предприето в рамките на съдебно производство действие, което е насочено

към произнасянето на решение с правораздавателен характер. Въпросът за отговорността за заплащане на разноските във връзка с разпита на съответния свидетел се включва в това производство. Следователно съществува пряка връзка между преюдициалния въпрос и изпълняваната от запитващата юрисдикция функция по правораздаване.“ (решение от 17 февруари 2011 г., Weryński, C-283/09, EU:C:2011:85, т. 44 и 45).

- 10 В случая, въпреки че настоящият първоинстанционен съд може да откаже изпълнението на международната съдебна поръчка по граждански дела само в ограничени случаи (членове 12 и 16 от Регламент [2020/1783]), той не е обикновен орган за изпълнение на решение, което вече е взето от молещия орган, а трябва да постанови съдебно решение, за да установи дали са изпълнени поставените от горепосочения регламент условия.
- 11 С оглед на текста на член 12 от Регламент [2020/1783], който задължава замоления съд да „изпълнява искането в съответствие с националното си право“, проверката, която трябва да направи настоящия първоинстанционен съд, не може да се разглежда като чисто формална проверка.
- 12 Нещо повече, въпреки че пред настоящия първоинстанционен съд няма пряко висящ спор, това не променя факта, че в Италия е налице съдебен спор между няколко страни, който е висящ пред молещия италиански съд, и че съответно замоленият френски съд е сезиран, макар и частично, с този спор.
- 13 Вследствие на това френският съд трябва да се счита за юрисдикция по смисъла на член 267 ДФЕС.

§1 По приложимата уредба за изпълнението на искането

- 14 Искането на Tribunale civile di Genova (Първоинстанционен съд Генуа) е предадено на основание Регламент [2020/1783].
- 15 [...]
- 16 [...]
- 17 [...]
- 18 [...]
- 19 [...]
- 20 [...]
- 21 [...]
- 22 [...]

- 23 [...]
- 24 [...]
- 25 [...]
- 26 Следователно Регламент [2020/1783] [...] е приложим по отношение на исканията за събиране на доказателства, направени от съд на държава членка по отношение на доказателства [които се намират] на територията на друга държава членка, освен Дания.
- 27 [...]
- 28 [...]
- 29 [...]
- 30 [...]
- 31 [...]
- 32 С оглед на гореизложеното [...] Регламент [2020/1783] трябва да намери приложение.

§2 По искането, направено от Tribunale civile di Genova (Първоинстанционен съд, Генуа)

а) По допустимостта на искането

- 33 Член 5 от Регламент [2020/1783] посочва [формата и съдържанието на исканията]
- [...]
- 34 [...] при това положение искането е допустимо.

б) По изричните случаи на отказ за изпълнение на искането

- 35 Регламентът изброява изчерпателно случаите, в които замоленият съд може да откаже изпълнението на искането. Всъщност като се има предвид, че Регламент [2020/1783] има за цел да улесни във възможно най-голяма степен събирането на доказателства в чужбина, случаите, в които замолените съдилища могат да откажат изпълнението на исканията, са строго ограничени.
- 36 [...] [Ч]лен 16 от Регламент [2020/1783] [посочва случаите на]

„Отказ за изпълнение на искания:

[...]

37 [...]

38 [...]

39 [...]

40 [...]

41 [...]

42 [...]

43 [...]

44 Следователно не съществува никакво основание за възражение срещу искането на Tribunale civile di Genova (Първоинстанционен съд, Генуа), на основание член 16 от Регламента [2020/1783].

в) По относимите разпоредби на националното право и на правото на Съюза, разглеждани по делото

1/ Първата разглеждана разпоредба от правото на Европейския съюз

45 Член 12, параграф 3 от Регламент [2020/1783] гласи:

„Молещият съд може да поиска искането да бъде изпълнено в съответствие със специална процедура, предвидена в неговото национално право, чрез използване на формуляр А от приложение I. Замоленият съд изпълнява искането в съответствие със специалната процедура, освен ако това е несъвместимо с неговото национално право или ако той не е в състояние да го изпълни поради значителни практически трудности. Ако замоленият съд не спазва искането за изпълнение в съответствие със специална процедура поради някоя от тези причини, той информира молещия съд, като използва формуляр 3 от приложение I“.

46 За да бъде изпълнено искането в съответствие със специална процедура, молещият съд трябва да попълни точка 12 от формуляр А. В случая Tribunale civile di Genova (Първоинстанционен съд Генуа) не е попълнил точка 12 от формуляр А и затова не може да се постави въпросът за съвместимостта на специално искане с националното право или да се излагат твърдения за практически трудности.

47 Обратно, същият този член 12 [озаглавен] „Общи разпоредби относно изпълнението на искане“ предвижда [в параграф 2], че „[з]амоленият съд изпълнява искането в съответствие с националното си право“.

- 48 Този член е почти идентичен с член 10 от отменения Регламент (ЕО) № 1206/2001 на Съвета от 28 май 2001 година, който гласи, че „2. *Замоленият съд изпълнява искането в съответствие с правото на своята държава членка*“.
- 49 Що се отнася до този член, в Практическото ръководство за прилагане на Регламента относно събирането на доказателства във връзка с Регламент (ЕО) № 1206/2001 от 28 май 2001 г. се посочва, че замоленият съд може да откаже да изпълни това искане, ако формата, предвидена от държавата членка на молещия съд, не е съвместима с правото на държавата членка, към която принадлежи замоленият съд. **Формата може да се счита за несъвместима с правото на държавата членка, към която принадлежи замоленият съд, ако противоречи на основни принципи на това право.**
- 50 Първоинстанционният съд си поставя първи въпрос относно тълкуването на този член. Всъщност, въпреки че случаите, в които държава членка може да откаже да изпълни искане на друга държава членка, са изчерпателно изброени в член 16 от регламента, изглежда член 12 въвежда нови случаи, които ѝ позволяват да откаже да изпълни такова искане.
- 51 От Съда ще се иска да тълкува този член, за да разясни на националния съд неговия обхват: **допуска ли този член националният съд да откаже да приложи регламента и [да откаже] да изпълни искането с мотива, че формата на последното е в противоречие с основни принципи на националното право на замолената държава?**
- 52 В допълнение, ако отговорът на този въпрос е утвърдителен, в настоящия случай се поставя въпросът за противоречието на формата на искането с основните принципи на френското национално право и с някои членове от Хартата за правата на човека на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

2/ Разглежданата национална разпоредба

- 53 Всъщност член 16-11 от действащия към 21 май 2023 г. Code civil (Граждански кодекс) гласи:

„Идентификацията на лице по неговите генетични отпечатъци се извършва само:

1° В рамките на следствени действия или на действия по събирането на доказателства в хода на съдебно производство;

[...]

В гражданската област тази идентификация може да се извършва само в изпълнение на мярка по събиране на доказателства, разпоредена от съда, който е сезиран с иск за установяване или оспорване на родствена връзка,

или с иск за получаване или спиране на средства за издръжка. Предварително и изрично трябва да се получи съгласието на заинтересованото лице. Без изричното съгласие на лицето, изразено приживе, след неговата смърт не може да бъде извършена никаква идентификация по генетични отпечатъци.“

- 54 Във френското право ексхумацията на тяло за целите на установяване на родствена връзка е възможно само, ако заинтересованото лице е дало приживе изричното си съгласие.

3/ Релевантната национална и международна съдебна практика

- 55 На 6 юли 2011 г. Conseil constitutionnel (Конституционен съвет) е сезиран от Cour de cassation (Касационен съд) с въпроса за уредбата на генетичната експертиза *post mortem* (решение № 2011-173 QPC от 30 септември 2011 г. <https://www.conseil-constitutionnel.fr/decision/2011/2011173QPC.htm>). По-точно от него се иска да се произнесе по съвместимостта на член 16-11, втора алинея от Code civil (Граждански кодекс) с принципа на зачитане на гарантираното от Конституцията право на личен и семеен живот.

- 56 Conseil constitutionnel (Конституционен съвет) се произнася, че презумпцията, съгласно която починалите лица не са дали съгласието си за генетична експертиза, е пречка, която законодателят е предвидил нарочно, за да гарантира дължимото уважение към починалите лица, предотвратявайки злоупотреба с ексхумациите:

„Като има предвид, че като е приел презумпцията, че починалите лица не са давали съгласието си за идентификация по генетични отпечатъци, законодателят е искал да възпрепятства ексхумацията, с цел да гарантира дължимото уважение към мъртвите; като има предвид, че Conseil constitutionnel (Конституционен съвет) не може да замени преценката на законодателя със своята преценка във връзка с отчитането в това отношение на дължимото уважение към тялото на човека; че вследствие на това оплакванията, изведени от нарушение на дължимото зачитане на личния живот и на правото на нормален семеен живот, трябва да се отхвърлят“.

- 57 Това становище противоречи на практиката на Европейския съд за правата на човека, който в решение от 13 юли 2006 г., Jäggi с/у Швейцария (жалба № 58757/00) е приел, че снемане на ДНК, включващо ексхумация, не засяга — с оглед на обстоятелствата по случая — нито личния живот на покойника, нито неприкосновеността на тялото на починалото лице, но несъразмерно накърнява правото на 70-годишно лице, на което е противопоставен отказ за ексхумация на тялото с цел извършване на генетична експертиза, да узнае своя произход и да узнае дали починалото лице действително е било негов родител.

- 58 Европейският съд за правата на човека потвърждава неколkokратно своето становище, по-специално в решение Pascaud с/у Франция от 16 юни 2011 г. (жалба № 19535/08):

„59. [...] Съдът счита, че правото на идентичност, част от което е правото на дадено лице да знае своя произход и да иска признаването му, е съставна част от понятието за личен живот. В такива случаи се налага по-задълбочен анализ, за да се претеглят съответните интереси.

60. Съдът следва да провери дали в настоящия случай е постигнато справедливо равновесие при претеглянето на конкуриращите се интереси, а именно, от една страна, правото на жалбоподателя да знае произхода си, и от друга страна, правото на трети лица да не бъдат подлагани на ДНК тестове, както и общият интерес от защита на правната сигурност. [...]

64. Съдът обаче преценява, че защитата на интересите на презумптивния баща сама по себе си не може да представлява достатъчен довод, с който жалбоподателят да бъде лишен от правата му по член 8 от Конвенцията.

65. Като е отменил генетичната експертиза post-mortem и като е отказал да признае и да установи биологичното бащинство на жалбоподателя, апелативният съд е отдал по-голяма тежест на правата и интересите на презумптивния баща, отколкото на правото на жалбоподателя да знае своя произход и той да бъде припознат — право, което по никакъв начин не се погасява с възрастта, дори напротив (решение Jäggi, посочено по-горе, т. 40)“.

- 59 От тези различни решения личи разликата в становищата, от една страна, на Conseil constitutionnel (Конституционен съвет), който обявява член 16-11, втора алинея от Code civil (Граждански кодекс) за конституционносъобразен, като обуславя възможността за извършване на идентификация по генетични отпечатаци post mortem от изричното съгласие, изразено приживе от починалото лице, и от друга страна, на Европейския съд по правата на човека, според който прилагането на този член и произтичащият от това отказ да се разреши такава идентификация може да съставлява нарушение на член 8 от Европейската конвенция за правата на човека.
- 60 Cour de cassation (Касационен съд) е имал повод да разгледа този въпрос и след постановяването на цитираните по-горе решения:

„Като взе предвид, че съгласно обжалваното съдебно решение г-н [...], роден в [...], е бил припознат преди раждането си от своята майка, [...], и на [...] от [...], и узаконен чрез последвалия им брак; че след като научава от тях, че неговият баща в действителност [...] е починал в [...] на [...] той предявява пред Tribunal de grande instance (първоинстанционен съд) искане да му се разреши ексхумация на тялото за извършване на генетична експертиза;

Като взе предвид, че като се е произнесъл по исканията в жалбата, докато е следвало служебно да повдигне възражение за недопустимост, изведено от непривличането като страни по делото на правоприемниците [...], апелативният съд е нарушил горепосочените разпоредби“ (Cour de cassation (Касационен съд, 1-во гражданско отделение, 13 ноември 2014 г., № 13-21-018)

- 61 Според част от доктрината това съдебно решение създава на основание член 8 от Европейската конвенция за правата на човека способ *praeter legem* с цел да се заобиколи несъответствието с конвенцията на член 16-11 от Code civil (Граждански кодекс) при конкретното му прилагане. Същевременно обаче Cour de cassation (Касационен съд) не дава отговор по същество, тъй като поставеният въпрос е от процесуален характер (недопустимост на иска, тъй като наследниците не са привлечени като страни по делото). От това един от авторите прави извода, че задължението да се привлекат като страни по делото правоприемниците е чисто процесуално задължение, имащо за цел да се гарантира спазването на състезателния характер на производството, а не да се замести съгласието на починалото лице със съгласие на семейството [...].
- 62 Освен това решението не е приложимо към случая, с който е сезиран настоящият първоинстанционен съд. В решението си Cour de cassation (Касационен съд) всъщност се е постарал да уточни, че в случая става въпрос за иск за гражданско състояние (иск за установяване на произход, който няма никакво отражение върху гражданското състояние на ищеца и не поражда правни последици):
- „Като взе предвид, че допустимостта на иск за признаване на генетичен произход чрез експертиза, когато последната изисква екзхумация, се обуславя от привличането като страни по делото на правоприемниците на починалото лице; че в областта на гражданското състояние възражението за недопустимост е абсолютна процесуална предпоставка“.*
- 63 В искането, което е предадено на настоящия първоинстанционен съд, обаче не става въпрос за иск за гражданско състояние, а за събиране на доказателствено средство в рамките на иск за установяване на произхода на ищеца.
- 64 Всъщност, видно от исканията, направени [от името] на хх, „право на ХХ съгласно член 270 от Code civil (Граждански кодекс) е да узнае истината и да узнае своя произход, като поеме и всички тежести и отговорности, които предполага признаването по съдебен ред на бащинството на аа“.
- 65 Затова анализът на Cour de cassation (Касационен съд), който има за цел единствено призоваване на наследниците по делото, за да бъде заобиколен член 16-11 du Code civil (Граждански кодекс), не се прилага и във всички

случаи не е задоволителен за първоинстанционните съдилища, тъй като оставя правна несигурност.

- 66 *In fine* в края на анализа следва да се посочи, че искането на Tribunale civile di Genova (Първоинстанционен съд Генуа) противоречи на член 16-11 от Code civil (Граждански кодекс), който от своя страна при прилагането си може да бъде в противоречие с член 8 от Европейската конвенция за правата на човека.

Анализът трябва да бъде още по-задълбочен.

- 67 Всъщност Европейският съюз също закриля основните права благодарение на Хартата [...].
- 68 Следователно трябва да се установи дали член 16-11 от Code civil (Граждански кодекс) противоречи на Хартата, като в този случай в съответствие с постоянната практика на Съда на Европейския съюз, първоинстанционният съд трябва да остави без приложение член 16-11 от Code civil (Граждански кодекс).

4/ По вторите релевантни разпоредби на правото на Съюза, разглеждани по делото

- 69 Член 6 ДЕС гласи:

„1. Съюзът защита правата, свободите и принципите, определени в Хартата на основните права на Европейския съюз от 7 декември 2000 г., адаптирана на 12 декември 2007 г. в Страсбург, която има същата юридическа сила като Договорите.

Разпоредбите на Хартата не разширяват по никакъв начин определените в Договорите области на компетентност на Съюза.

Правата, свободите и принципите, съдържащи се в Хартата, се тълкуват съгласно общите разпоредби на дял VII на Хартата, уреждащи нейното тълкуване и прилагане, и като надлежно се вземат предвид разясненията в Хартата, които посочват източниците на тези разпоредби.

2. Съюзът се присъединява към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Това присъединяване не променя областите на компетентност на Съюза, така както са определени в Договорите.

- 70 ***3. Основните права, както са гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и както произтичат от общите конституционни традиции на държавите членки, са част от правото на Съюза в качеството им на общи принципи“.***

- 71 По настоящото дело са приложими два члена от Хартата: от една страна, член 1, който гарантира зачитането на човешкото достойнство и следователно дължимото уважение към мъртвите, и от друга страна, член 7, който признава на всяко лице правото на зачитане на личния живот и който е аналогичен на член 8 от Европейската конвенция за правата на човека.
- 72 Членове 51 и 52 от Хартата гласят:

„Разпоредбите на настоящата харта се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите членки, единствено когато те прилагат правото на Съюза. В този смисъл те зачитат правата, спазват принципите и насърчават тяхното прилагане в съответствие със своите компетенции и при зачитане на предоставените в Договорите компетенциите на Съюза.

Всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани, само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

2. Признатите от настоящата Харта права, които са предмет на разпоредби на Договорите, се упражняват при определените в тях условия и граници.

3. Доколкото настоящата Харта съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената Конвенция. Тази разпоредба не пречи правото на Съюза да предоставя по-широка защита“.

- 73 **„За да се осигури тази съгласуваност с правото на Конвенцията, член 52, параграф 3 от Хартата предвижда двустепенен механизъм. Съдът на Съюза трябва най-напред да определи така наречените съответстващи права, т.е. правата, които са гарантирани както от Хартата, така и от Конвенцията.**

След като съответствието между Хартата на основните права на Европейския съюз и Европейската конвенция за правата на човека бъде установено, впоследствие Съдът трябва да придава на гарантираното от Хартата право същия смисъл и обхват като дадените му в Конвенцията, освен ако не му предоставя „по-широка защита“. С други думи, неговото тълкуване трябва да бъде в съответствие с тълкуването на Европейския съд по правата на човека, освен ако не

надхвърля стандарта на Конвенцията, което се случва рядко“. (Lexis nexis fascicule 160 Charte des droits fondamentaux de l'UE).

- 74 Съгласно тези разпоредби в своя анализ националните съдилища трябва да вземат предвид Хартата само когато съответният национален акт попада в предметното приложно поле на правото на Съюза.
- 75 [...]
- 76 В случая се разглежда пряко материалното право на Съюза, тъй като настоящият акт е постановен в приложение на Регламент 2020/1783.
- 77 Следователно съществува явна връзка между разглежданото положение и правния ред на Съюза, което обосновава прилагането от юрисдикцията на Хартата, по-конкретно на членове 1 и 7 от нея.
- 78 Всъщност член 1 гласи, че „[ч]овешкото достойнство е ненакърнимо. То трябва да се зачита и защитава“. Това е основополагащ принцип, който се прилага *post mortem* и който, вследствие на това, в зависимост от начина на тълкуването му и от дадения му обхват, в настоящия случай би могъл да бъде противопоставен на ексхумация на трупа.
- 79 И обратно, правото на зачитане на личния живот, гарантирано от член 7 от Хартата, би било в подкрепа на такава ексхумация. Тъй като член 7 от Хартата е аналогичен на член 8 от Европейската конвенция за правата на човека, той трябва да се тълкува с оглед на съдебната практика на Европейския съд по правата на човека. Според този съд от правото на зачитане на личния живот обаче произтича правото на всяко лице да узнае своя произход, като при необходимост се извърши ексхумация на починалия презумптивен родител.
- 80 *In fine* настоящият първоинстанционен съд следва да прецени дали трябва да приложи член 16-11 от Code civil (Граждански кодекс), за да откаже да изпълни международна съдебна поръчка, изпратена от друга държава членка по реда на Регламента относно събирането на доказателства, или трябва да го остави без приложение.
- 81 За да приложи или да отхвърли прилагането на член 16 -11 от Code civil (Граждански кодекс), съдът трябва да провери дали тази разпоредба противоречи на член 7 от Хартата или напротив, ограничението, предвидено в член 16-11 от Code civil (Граждански кодекс), действително отговаря на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора, по-конкретно на зачитане на човешкото достойнство, гарантирано от член 1 от Хартата.
- 82 За да се произнесе по спора, с който е сезиран, националният съд се нуждае от разясненията на Съда относно това дали правото на дадено лице да узнае своя произход или да иска признаването му, което е гарантирано от член 7

от Хартата, има или може да има предимство пред правото на починалите лица да не бъдат подлагани на ДНК тестове без тяхното изразено приживе съгласие, което може да бъде гарантирано от принципа на зачитане на човешкото достойнство, прогласен в член 1 от Хартата.

Отговорът на този въпрос всъщност изисква тълкуване на членове 1 и 7 от Хартата, което е от компетентност на Съда на Европейския съюз, а не на настоящия първоинстанционен съд.

83 Съгласно член 267ДФЕС

„Съдът на Европейския съюз е компетентен да се произнася преюдициално относно:

а) [...],

б) валидността и тълкуването на актовете на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза. [...]

[...]

84 *Когато такъв въпрос е повдигнат по всячко дело пред национална юрисдикция на дадена държава, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право, тази юрисдикция е длъжна да сезира Съда на Европейския съюз.*

[...]“.

85 [...]

86 [...] Регламент [2020/1783] [...] не предвижда възможност за обжалване, когато съдът на замолената държава отказва да изпълни искане за събиране на доказателства от страна на молещата държава. [...]

87 Тъй като решението на настоящия първоинстанционен съд не подлежи на обжалване, преди да се произнесе този съд е длъжен да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз. В настоящия случай [тълкуването] на Съда е още по-важно, тъй като въпросът е нов, като се има предвид, че Съдът никога не е имал повод да се произнесе по тълкуването на Регламент 2020/1783 [...] и по съвместимостта на конкретното му приложение с Хартата.

С оглед на всичко изложено, спира производството до произнасяне на [решението] на Съда.

§3 По преюдициалните въпроси, поставени на Съда

88 Настоящият първоинстанционен съд поставя два въпроса на Съда:

- 89 [...] [текст на първия въпрос]
- 90 [...] Настоящият първоинстанционен съд счита, че случаите, в които може да се откаже прилагането на Регламент 2020/1783, са изчерпателно изброени в член 16 и че член 12 не следва да представлява заобиколен начин за отказ от прилагане на регламента.

В този случай обаче няма никакви предпазни мерки срещу искания, формата на които не отговаря на стандартите на правото на Европейския съюз.

- 91 2/ [...] [текст на втория въпрос]
- 92 Затова настоящият първоинстанционен съд иска от Съда да тълкува член 1 (право на достойнство) и член 7 (право на зачитане на личния живот) от Хартата и съотношението между тях, за да се прецени дали такова прилагане на регламента нарушава Хартата.
- 93 От отговора на Съда зависи дали член 16-11 от Code civil (Граждански кодекс) е в съответствие с правото на Европейския съюз и дали съдът може уважи искане за събиране на доказателства, изпратено от Tribunale Civile di Genova (Първоинстанционен съд Генуа).
- 94 [...] На основание член 52 от Хартата, който гласи, че „Доколкото настоящата Харта съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената Конвенция“, и на решенията на Европейския съд по правата на човека по сходни дела настоящият първоинстанционен съд счита, че член 16-11 от Code civil (Граждански кодекс) може да бъде обявен за противоречащ на правото на Европейския съюз и оставен без приложение на основание член 7 от Хартата (право на зачитане на личния живот).
- 95 Решенията на Conseil constitutionnel (Конституционен съвет) и на Cour de cassation (Касационен съд), които са постановени след решенията на Европейския съд по правата на човека, обаче отслабват този анализ, като дават предимство на зачитането на човешкото достойнство, и налагат да се отпрати искане до Съда на Европейския съюз за тълкуване на членове 1 и 7 от Хартата.

По изложените съображения

- 96 [...]
- 97 **ОТПРАВЯ** до Съда на Европейския съюз следните въпроси:
- 98 1/ Дава ли член 12 от Регламент (ЕС) 2020/1783 на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2020 година относно сътрудничеството между съдилища на държавите членки при събирането на доказателства по

граждански или търговски дела право на националния съд да откаже да приложи посочения регламент и да изпълни искането на молещата държава с мотива, че формата на искането противоречи на основни принципи на националното право на замолената държава и по-конкретно на член 16-11 от нейния Code civil (Граждански кодекс)?

- 99 2/ Ако член 12 от Регламент (ЕС) 2020/1783 на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2020 година относно сътрудничеството между съдилища на държавите членки при събирането на доказателства по граждански или търговски дела се прилага без оглед на националното право, как следва да се тълкуват член 1 (право на достойнство) и член 7 (право на зачитане на личния живот) от Хартата на основните права и съотношението между тях, за да се прецени дали такова прилагане на регламента нарушава Хартата на основните права?
- 100 [...]
- 101 [...]
- 102 **УТОЧНЯВА**, че страните по спора желаят да се запази тяхната анонимност.
- 103 [...]